

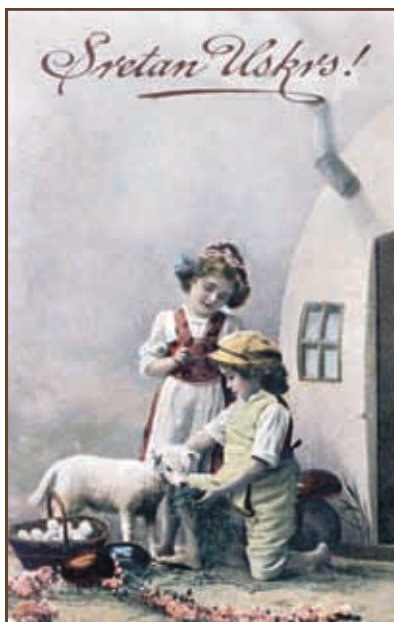

ZVONA DELORITE

SV. NIKOLA - OSKORUŠNO

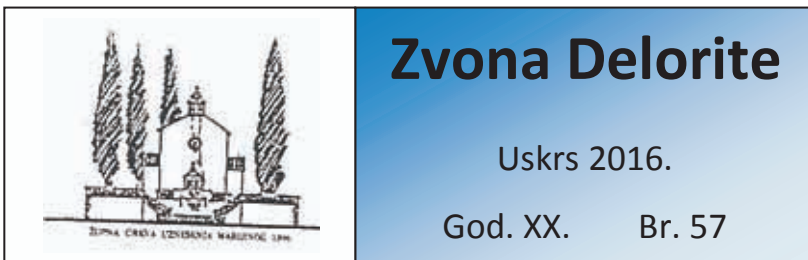
*Broj: 57 - Uskrs 2016.
Glasilo župe "Uznesenja Marijina" - Kuna*

SRETAN USKRS

**CIJENJENOM ČITATELJSTVU
I DOBROTVORIMA**

**ŽELI UREDNIŠTVO
*“Zvona Delorite”***

Uskrsna vjera

Vjeruješ li u uskrsnuće tijela? Temeljno je pitanje našeg zemaljskog života i vjere. Ako gledamo samo zemaljskim očima onda nam se horizont zamagljuje. Teško se mirimo s konstatacijom posvemašnjeg ništavila. Našim sumnjama dolazi nam Uskrsli Isus u susret sa svojom vječnom istinom i autoritativno nam govori: „Ja sam uskrsnuće i život,... tko u mene vjeruje, neće umrijeti nikada!“ (IV. 11, 25-26).

Tko u mene vjeruje... U našim sumnjama i teškoćama vjere moramo se oslanjati na Isusova obećanja u vjeri. Isus u naš život zemaljski dobiva vječne dimenzije. Uskrsli nas želi povesti, doduše po smrti tjelesnoj, kao i on, u vječni život. On nas ljubazno poziva da njemu vjerujemo, a vjerujemo u ono što je nepoznato, ali se u Kristu nadamo. Treba, kako je svojoj Crkvi uskliknuo blage uspomene sv. otac Ivan Pavao II., „Otvorite širom vrata Kristu“. Vjera u vlastito uskrsnuće motor je našeg vjerničkog života i ljubavi prema Bogu i ljudima.

U ovoj izvanrednoj godini Božjeg milosrđa molimo nebeskog Oca da nas u svom milosrđu uvijek prihvaća onakve kakvi jesmo. Dobri otac će to rado učiniti ako mu s povjerenjem pristupamo. On će se tom svom činu milosrđa zajedno s nama istinski radovati.

U radosti uskrsne vjere svima vama ,dragi župljani, djeci i mladima, starijima i posebno bolesnima, vama dragi čitatelji i dobročinitelji našeg župnog lista *Zvona Delorite*, želimo porast u vjeri u Krista Uskrsloga. Sretan Uskrs!

Vaš župnik fra Josip Vidas i cijenjeni suradnici

SRETAN USKRS

želim svima suradnicima dobrotvorima, a posebno našim dragim čitateljima. Dvadeset godina vam upućujemo preko *Zvona Delorite* ovaj pozdrav, ovu čestitku koja nas, djecu Božju, raduje, zbližava i nadu daje za budućnost. Nećemo nestati bez toga, naša budućnost je u uskrsnuću Isusovu. Bližio nas je u istoj nadi kroz ova dva desetljeća. Želimo da se to nastavi na radost nas koji smo još na zemlji, a da ostavimo trag našim mladima kao testament kako smo živjeli, radili, vjerovali i uzdali se u pomoć Gospodina i naše zaštitnice Gospe Delorite. Svakom pojedinačno ponavljam uskrsnu čestitku!

Vaša urednica

Doći na brdo Kalvariju, ne zaobići ga

Mnogim je ljudima cilj zaobići Kalvariju – ne osjetiti tu težinu koju je Isus ondje doživio. Mnogima to ne pođe za rukom i dožive teška životna iskustva. Čovjek ne zna kako se nositi s tako teškim iskustvom te znamo da iskustvo Isusova križnog puta ne možemo sebi predložiti u potpunosti. O mucu i križu – Kalvariji Isusova života mi kršćani puno slušamo, učimo i ispitujemo, no sve je to sirovo saznanje i ako čovjek ljubavljaju i sućutnošću uzdiše nad tom dramom Isusova života. Zbog nepoimanja Boga na Isusov način, osudili smo Ga i dali razapeti.

Ostao je dug – dug čovjeka prema Bogu – ispraviti pogrešku, priznati se Isusovim i bez ikakve zadržke pasti na koljena pred križem, koji od raspeća Isusova postaje i naš križ – teret na našoj savjesti, vapeći zadovoljštinu. Većinom olako to shvaćamo ne misleći nikada da smo pojedinačno – svaki od

nas – oni koji duguju Isusu. Stvoritelj neba i zemlje provest će nas kroz život. Kakav će biti, to u velikoj mjeri ovisi o nama. Koji su nam prioriteti u životu? Idemo li silom čak i protiv samoga Boga, ne možemo imati dobar ritam života. Cijenimo li pravednost ili zatvaramo oči kada možemo djelovati?

Isus se nije bojao govoriti o tome. Tražio je da suzbijamo svaku pomisao gdje bi se moglo naštetiti čovjeku. Takav je Isus Krist! Da, jest, a mi smo kršteni u ime Oca i Sina i Duha Svetoga – to je prvi način kada smo vidljivo pripali Njemu i On nas od tada promatra – jesmo li dostojni biti Njegovi. Svakodnevno se negdje dešava težina koja je izazvana nepravdom; ako je ne pokušamo spriječiti, ide do teških posljedica. Pitamo se jesmo li mi ti koji mogu nešto učiniti. Ako smo je prepoznali i barem imenovali, učinili smo već dosta – izrazili smo svoje nezadovoljstvo.

Budemo li se trudili da pod svaku cijenu zaobiđemo Kalvariju, život će nam biti mlitav, bez pravog znanja što je to – biti čovjek sućutan prema drugom, a postojan i zreo prema sebi. Isus je najveći učitelj i najveći patnik, a potom slavljenik. Njega se spominjemo, Njegovoj se veličini divimo, a potom nemoćni i površni strepimo. Zemlja diše Njegovom dobrotom i plemenitošću prema nama. Nebeska prostranstva očekuju nas da ih ispunimo fluidom takve ljepote dostojne Kralja nad kraljevima, Imena nad imenom.

Odbacimo prijetvornost i ispunimo srce istinom, trudimo se za radostan susret s Isusom Kristom, nakon što najbolje potrošimo dano nam vrijeme ovdje na zemlji ne bojeći se kročiti i Kalvarijom.

Svima vam želim dodir Isusa Krista uskrsglog i vječnog u slavi s Ocem i Duhom Svetim! Amen.

Nada Vranješ

ISUS POBJEDNIK -

ŠTO SU HTJELI ISUSOVI NEPRIJATELJI KAD SU GA OSUDILI?

- **Izrugati kralja židovskog.**

Ali on postade kralj Kraljevstva, kralj svake osobe i svih stvorenja. On je Krist, alfa i omega.

- **Prikovati mu ruke i noge.**

A njegove ruke danas grle grešnike, patnike, bolesne, siromašne i napuštene. Po njima se dijeli sveta euharistija.

Njegove noge koračaju cijelim svijetom, po svim crkvama i dopiru do srca svakog čovjeka.

- **Probosti mu srce.**

Uzalud, jer njegovo probodeno srce puno ljubavi i milosrđa vječno kuca za sve nas.

- **Ušutkati ga.**

Ni u tome nisu uspjeli. Iz njegovih usta danas teče živi govor ljubavi i praštanja. Crkva nas stalno poziva da ga slušamo i samo po njemu možemo naći trajno Božje svjetlo i smisao života.

- **Htjeli su ga ubiti i u grob pokopati.**

Ali on je uskrsnuo i postao vječno živim. U grobu je ostala samo mržnja, a grobna vrata postala su vrata života. Po njegovom uskrsnuću rodila se povijest novog čovjeka. Isus je nadvladao sve kušnje i osude. On je pobjednik. .

Neka se u nama dogodi uskrsni događaj i neka nas uskrsni Gospodin dodirne da u nama zaživi Kristov Put, Istina i Život.

Antonija Vuković

Nositi slabosti slabih

Godina je milosrđa.
Milosrdan može biti samo
onaj koji ljubi. A Bog nas
neizmjerljivo ljubi. Pokazao je
to darovavši nam ono što je i
nama ljudima najdragocjenije
– svoje dijete. Ako
prihvaćamo tu ljubav i
uzvraćamo je, život može biti
blagoslovljen.
Korizma je, posebno vrijeme
milosti. Vrijeme kada
poniremo u sebe,
postavljamo si bezbroj
pitanja. Kakav sam čovjek?

Kakav sam vjernik? Kakav je moj odnos prema Bogu, prema sebi i ljudima koji me okružuju? Prihvaćam li križ po mojoj mjeri, jer „daje nam se onoliko koliko možemo podnijeti „. Nosim li svoj križ dostojanstveno? Jesam li u stanju naći vremena za druge? Susrećem li čovjeka kao brata s kojim imam zajedničkog Oca? Imam li ja nešto što mogu dati? Mnogo je ljudi potrebno lijepe riječi, osmijeha, utjehe , kruha-a meni pretječe?!

Najlakše je biti daleko od svega. „Neka me svi puste na miru. Meni treba samo mir i ništa više.“ Ali nema mira! Koliko god da smo proživjeli i doživjeli, izgarati nam je za druge, pomalo kao svijeća.

Nada Lušić

OSTVARENA ŽELJA

Kroz putove mojih životnih križa, nekad većih, nekad manjih kao i kod svakog, uvijek sam imala želju, kad mi Bog da mrcu snage, vidjeti Rim i Vatikan.

Malo pomalo, moj križ je postao lakši, život mi je pružio novu priliku, u toj ljepoti novog života, na Rim sam i zaboravila, ali Rim nije zaboravio Onaj kojeg sam molila da mi želju ispuni.

Spletom okolnosti, dobila sam priliku, izlet u Rim nisam ni tren razmišljala, to je ono o čemu sam uvijek maštala, pričala.

Jedan divan jeseni dan prije 3 godine, bio je dan putovanja za Rim, Čekamo na Dolima, nas sedmero; dvije Marine, Sandra, Marijana, Đurđica, Ivo i ja. U autobusu imamo krasno društvo iz Dubrovnika, Omiša, putnika je sve do Rijeke, putnika za Vječni grad. Dugi – dugi put je prošao dobro, malo umorni, ali zadovoljni, sretni, stižemo u naš mali hotel.

Jutro je osvanulo, sunčano, toplo, vodička nas u autobusu priprema za Rim – Vatikan. U Rimu nas čeka Aldo Sinković, dopisnik s Radio Vatikana.

Krećući na tako dalek put, nisam puno mislila o posljedicama, o mom krhkom zdravlju. Već u jutro, nisam bila dobro, dalek put je uzeo danak, bol u nozi je jaka, moram svako malo stajati, odmoriti, ali divna i susretljiva vodička Lucija je puna razumijevanja.

U kafiću nedaleko Koloseuma čekamo Alda, čekajući, Đurđica i ja šetamo u blizini, ne bi li moja bol bila manja i u toj našoj šetnji ugledamo skupinu stranaca kako ulaze u jednu veliku crkvu. Bez puno razmišljanja i mi ulazimo s njima, to je crkva, bazilika San Pietro in Vincoli (sv. Petar u okovima). U tišini, divljenju nema kraja, tu je Michelangelova statua Mojsija, nadgrobnni spomenik Juliju Kloviću i Relikvijar s okovima svetog Petra, gdje smo zapalile svijeće i pomolile se. Molim sv. Petra da mi da snage da izdržim i dođem do njegovog trga u Vatikanu, do njegove bazilike

Po drugi put ulazimo u crkvu s našom grupom, gdje u maloj suvenirnici kupujem kronicu, koja me od tada prati na svakom mom putu.

Aldo nas vodi dalje, njegov glas je tako miran, čist, pa ga slušamo bez daha. Razgledamo Koloseum, Konstantinov slavluk i idemo dalje, malo panoramski, pa do prekrasnih Španjolskih stuba, niz njih se spuštamo do Piazza Navone s predivnim trgom i fontanom četiri rijeke sa egipatskim obeliskom. Sve te prekrasne građevine, kultura, spomenici, pune me tolikom pozitivnom energijom, da bol postaje tupa, idemo dalje.

SAMO TI SI TU

Samo Ti si tu kada je najteže,
samo Ti si tu kad nikog drugog nema
jer nemaju kada, nemaju vremena.

Ideš sa mnom
i tvoja milost njema,
ne ostavlja me molim te,
budi moja sjena.

Samo Ti si tu
kojeg su na križ razapeli,
boljelo ga je, krvario je i patio,
a ljubio je svih, tako je uzvratio.

I uskrnuo je za svih nas,
da bude nam spas.

Marina Borovina

Uz laganu šetnju preko Pantenona (Hrama svih bogova) dolazimo do veličanstvene, Fontane di Trevi, kad u fontanu baciš novčić, to znači da ćeš se jednog dana opet vratiti u Rim, pa to i činim, jer je tako malo vremena za obilazak svega, za svaku fontanu, crkvu, ja bi uzela po cijeli dan.

U restorančiću s pogledom na fontanu objedujemo, s nestrpljenjem čekamo polazak za Vatikan. Sretna sam kao malo dijete, moja bol je nestala, dobro sam.

Zahvalna sam sv. Petru, koji me cijelo jutro vodio i pazio, s tom mišlju i molitvom stižemo na Trg sv. Petra, u Vatikan. Nemoguće je opisat taj ulazak između Berninijeve kolonade na Trg, to je nešto što se ureže u pamćenje, kao i svaki metar kojeg smo prošli.

Dok čekamo na suncu, na ulaz u Baziliku sv. Petra, oko nas su kolone ljudi iz cijelog svijeta. Na dan našeg posjeta ne može se vidjet Papu, tadašnjeg, Papu Benedikta XVI, što je tu je, strpljivo čekamo, kad odjednom ispred nas prolazi kardinal Bozanić, koje li slučajnosti, zaustavili smo ga, ushićeni slikamo se s njim, lijepa slika za spomen.

Korak po korak, strpljivi, prolazimo sigurnosne provjere, prolazimo pored kipa sv. Petra, koji kao da nam govori: "Dobro došli". Puna sam zahvale za ovaj veliki dan.

Ulazak u Baziliku je bio nestvaran, zadihljeni slušamo Alda, crkva je prepuna, nitko nikome ne smeta, sve je tako dobro organizirano.

Takvo ogromno, veličanstveno zdanje, ne može se pogledati u 3 – 4 sata koliko mi imamo na raspolaganju, i da bi se još u miru pomolili, što mi je žarka želja. Niz rijeku ljudi svih boja i nacija, prolazimo pored kipa sv. Andrije, pa prema glavnom oltaru sv. Petra. Stalno mi se roje misli da se negdje pomolim u tišini, i kao da su se vrata sama otvorila. Na desno od glavnog oltara je mala kapelica za molitvu, u koju puštaju dvoje po dvoje, čeka se strpljivo u redu, Đurđica i ja ulazimo. Kapelica je mala, oltar je sav u zlatu s velikim raspelom na sredini, ima mjesta za jedno dvadesetak do trideset ljudi. U tišini svatko sa svojom nakanom, molitvom, molimo krunicu, velečasni je moli na talijanskom, te nas ostavlja same, da se saberemo u mislima i molitvi. Suze nam same klize niz lice, ovo sveto mjesto puno Duha Svetog, nas je dodirnulo, Isus je doslovce tu s nama! Uz osjećaj mira i spokoja izlazimo, na putu ka izlazu prolazimo pored groba Ivana Pavla II., kratko se molimo, uvijek je prepuno ljudi, na samom izlazu je Michelangelova Pieta (Na Golgoti, Isusovo tijelo leži preko Marijinih koljena).

Sunce je u skorom zalazu, mi smo ispred Bazilike, šetamo pored Švicarske garde, spuštamo se prema Trgu, imamo još oko sat vremena. Moja želja je poslati razglednice iz vatikanske pošte, svim mojim dragim ljudima koji su zaslužni da sam tu, na ovom svetom mjestu. Sretna, puna Božjeg blagoslova, šetam Trgom, među kolonadama se osjećam kao doma, taj osjećaj je nemoguće opisati.

U sumrak napuštamo Trg sv. Petra, sretni ispunjeni mirom, zahvalni odlazimo.

Puna zahvale sv. Petru, koji mi je dao snage da prođem ovaj predivan, nezaboravan dan, okrećem se prema Bazilici, u nadi da ću se vratiti, tu, na njegov trg, trg mira i blagoslova.

Marija Antunović

Proslava 1700-te obljetnice mučeništva sv. Vlaha

Ova visoka obljetnica proslave 1700-te godišnjice mučeništva sv. Vlaha, zaštitnika dubrovačke biskupije, posebno se slavila u gradu Dubrovniku. Slavlje je predstavio, uz prisutnost biskupa, papin izaslanik sarajevski nadbiskup kardinal Vinko Puljić. Sv. Vlaho je i suzaštitnik naše župe Velike Gospe u Kuni, stoga smo i u župi nastojali svečano proslaviti ovu veliku obljetnicu. Izložili smo srebrni, vrlo lijepi kip iz 19. st. u samostanskoj crkvi Gospe Delorite. Sv. misu slavili smo u 10 sati, a župni zbor je vrlo lijepo animirao liturgiju.

Drugu svetu misu slavili smo u 15 sati u crkvi sv. Vlaha u malom mjestu u Župi, Košarnom Dolu. Mjestance je gotovo sasvim opustjelo. Mještani su gotovo svi odselili uz more: Postup i Orebić, te bijeli svijet. Srećom, sačuvali su svoju baštinu: vinograde i maslinike i stara ognjišta. Rado dolaze u svoje mjesto i baštinu koju obrađuju. Svesrdnu skrb o kapelici sv. Vlaha vodi dugi niz godina gospođa Nada Radoš koja je od djetinjstva srasla s crkvicom. Tu se i vjenčala sa svojim suprugom gospodinom Baldom Radošom 21. veljače 1960-te te u istoj crkvi slavila zlatni pir, 50-tu obljetnicu braka 2010. godine.

Vedra i uvijek vesela gospođa Nada svake godine za blagdan sv. Vlaha potruži se urediti crkvicu. Tako i ove jubilarne godine, posebno. Na proslavi 1700-te obljetnice sudjelovalo je tridesetak vjernika, uglavnom vezani uz Košarni Do. Za vrijeme sv. mise pjevali smo lijepo i skladno. U propovjedi župnik je naglasio važnost hrabrosti svjedočenja, poput sv. Vlaha, ljubav Božju. Na kraju slavlja po običaju blagoslov grla.

Nakon duhovne proslave gospođa Nada širokog srca i duše pozvala je sve u svoju kuću na druženje i zaista bogat domjenak. U razgovoru sjetili smo se i gospođe Vinke Mikulić koja se ovom prigodom svake godine sjeti poslati svoj dar na čemu joj od srca zahvaljujemo. Svi smo se rastali radosni i uz pozdrav i smiješak gospođe Nade.

J.V.

Predstavljena „Autobiografija“ Mata Celestina Medovića

„Autobiografija“ Mata Celestina Medovića biser je među knjigama istog žanra, jer omogućuje spoznaju ovoga velikog slikara, svećenika iz Kune na Pelješcu, „iz njega samoga“ - moglo se čuti na predstavljanju 15. prosinca u Dubrovniku kojemu su nazočili najzaslužniji za ovaj vrijedni tiskarski poduhvat, Luko Paljetak i Antun Karaman, te dr. Bogomil Cezarović. Nakladnik je KUD Mato Celestin Medović iz Kune. Ulomke iz „Autobiografije“ koja je prvo predstavljanje doživjela u rodnom selu slikara svećenika, Kuni na Pelješcu, čitala je Maja Vodopić, dok je moderator događanja bio Marin Ivanović. Događaj je privukao veliki interes javnosti, čemu svjedoči i prepuna dvorana u Klarisi.

Dubrovniknet team

BOG NAM PIŠE

Ali koliko mi to čitamo?
Danas se to sve manje čini. Može se dogoditi da uzmemo u ruke nešto što je senzacija, novinar bi je htio nametnuti da za tom literaturom pružimo ruku.
Ali Božje je pismo mnogo vrijednije od ostale štampe. Velikani uma i srca su u njemu nalazili ono što je njima bilo svjetlo u životu i utjeha u problemima.

IZ IVANOVA EVANĐELJA

*Tako dakle i vi:
sad ste u žalosti,
no ja ću vas opet vidjeti,
i srce će vam se radovati
i radosti vaše nitko vam oteti neće.
U onaj dan nećete me ništa više pitati.
Zaista, zaista kažem vam
što god zaištete u Oca,
dat će vam u moje ime.
Dosad niste iskali ništa u moje ime
Ištite i primit ćete
da radost vaša bude potpuna.*

Miroslav Krleža, pisac poznat po svojem svjetonazoru, upitao je svoje studente „Koja je knjiga najvrjednija na svijetu?“ Odgovori su bili različiti. Jedni su rekli „Odiseja“, drugi „Božanska komedija“, pa „Don Kihot“. „Ne nije nijedna od tih“, odgovorio im je pisac. „Biblija je najvrjednija knjiga svijeta“.

Kada je zazvonilo podne, rekao im je : „Čujete li? Zvoni zvono Bibliji, a ne nijednoj drugoj knjizi koju ste vi rekli!“

ZAHVALNI SPOMEN

U samostanu Male Braće u Dubrovniku umro je 07.03.2016.o.Ivan Čutura u 73.godini života.

Mnogi od nas župljana, imamo ga u lijepom sjećanju , jer je bio naš župnik od 1979 - 1982 godine. 1981. organizirao je uz pomoć o.Draga Ljevara velebnu proslavu 300. godišnjicu početka gradnje svetišta Gospe Delorite u Kuni.

I danas u hodniku samostana stoji blagoslov sv. oca pape Ivana Pavla II. za taj jubilej.

Prve dane međugorskih ukazanja namjerio se tamo. Nama vjernicima je rekao da on ne zna ništa, nije ništa čuo ni vidio i ne zna što se događa. „Jedino što sam shvatio te dane je činjenica, da nitko od nas nije tako dobar, da ne bi mogao biti bolji“.

Još je bio svećenik u našoj župi u dva navrata. Posljednji je put kratko boravio tu kod nas jer mu zdravlje nije više dopuštalo.

Rečenica koju je nama rekao na povratku iz Međugorja bila je i njegova vodilja u radu na našoj župi.

*Neka mu Gospodin bude plata za sve što je žrtvovao i darovao
nama kao svećenik i sin Asiškog siromaška!*

Franjevka

U SUSRET DELORITI

Cijeli svoj život Majku Božju ja štujem
Njoj se utječem i u nju se uzdam.
Posjetila sam puno njezinih svetišta.
Svaka mi je u pomoć pritekla.
Lurdska, sinjska, bistrička, međugorska.....

Ali dok bi se pred njima molila,
pred mojim očima
stala je uvijek jedna te ista žena.
Crnoga lica s djetetom u ruci,
vijencem ruža okićena.

Luč zlatna, pelješka Gospa
ljepša nego anđela sjaj.
Svukud me prati, vodi i čuva
najdraža moja Gospa,
moja Delotita.

Antonija Vuković

Utemeljenje škole u Oskorušnom

1891. (27. 5.) Od kako je školska zgrada u Zagradi izgorila u požaru, nastoji se čim prije omogućiti djeci da nanovo pohađaju školu. Rješenje se traži u otvoru učione u Oskorušnom.

"Odkad je požar uništio pučku školu u Zagradi selu ovoga odlomka koju su polazili učenici Oskorušna i jednog dijela Prizdrine, današnji molitelji nemaju gdje da svoju djecu školuju, te im leže u najvišem nemaru i neznanju.

Selo Oskorušno dijeli se na tri dijela naime: Orhanovići, Prievor i Zagrada, koji su megju sobom razdijeljeni daljinom na

slučajne popravke koji bi naročito mješovito povjerenstvo našlo da su potrebite. Prilažem nacrt dotične zgrade i molim, da ovu ponudu podastrte nadležnoj Vlasti, te da mješovito povjerenstvo izvoli istu kuću pregledati i označiti ako se ima što popraviti".¹

O svemu se na kraju očituje sud i Kotarski školski nadzornik Vjekoslav Pjerotić uputivši dopis na višu instancu u Zadar:

"Pučka jednorazredna mješovita učionica u Zagradi, - odkad je požar uništio pomješće, dne 20 listo-

pada 1890., eto do danas ostala zatvorena; i radi oskudice pomješća nije izgleda, da će se ona učionica u rečenome selu otvoriti. Učionski okoliš od Zagrade sastojao se iz sela celoga občinskog odlomka Oskorušna i iz sela polovice občinskoga odlomka Prizdrine.

Obćinskom odlomku od Oskorušna pripadaju seoca: Oskorušno, Orhanović, Prievor i Zagrada. Obćinskog odlomka od Prizdrine sela koja pripadaju učionskom okolišu od

Zagrade jesu: Košarnido, Županje selo, Zakotorac i Golubinica; dočim sela druge polovice ovoga občinskog odlomka naime Zakamenje i Prizdrina, radi velike daljine (2 ure hoda od Zagrade) pridružena su učionskom okolišu od Potomlja. Udaljenost sela Oskorušna i Zagrade nije velika, a to baš od mjesta gdje je bilo prije sjedište učionice u Zagradi, do mjesta gdje sada zgrada u Oskorušno, koja je predložena za učionicu, ima samo sedam časova hoda.

¹ ASC Korčula – Lastovo, arhivska kutija Oskorušno. Nacrt zgrade je sačuvan.

Učenici iz selašca Zakotorca i Golubinica, koja sela su odaljena od Zagrude ½ ure hoda toliko radi daljine koliko radi hrdjavih i nepristupnih puteva (u zimsko doba) posve u malom broju su školu pohađali; isto tako malo je djece pohađalo iz sela Orhanovića i Prievora. Školske godine 1888-89 pohađalo je

a/. iz Zagrude 13 učenika

b/. iz Oskorušna 33 učenika

c/. iz Košarnog dola 8 učenika

d/. iz Županjega sela 4 učenika

e/. iz Golubnice 5 učenika

f/. iz Zakotorca 1 učenik

U sve 64 učenika

Budući školske godine 1890-91 škola je bila zatvorena za ovu školsku godinu nemogu se podatci navesti. Isto tako slabo pohađanje i od strane djece seoca Zakamenja i Prizdrine, koji su pridruženi školskom okolišu od Potomlja.

Da se učini mogućan pristup k učionici učenicima

svih seoca občinskih odlomaka Oskorušna, Prizdrine i Potomlja najshodnije bi bilo, da svaki občinski odlomak bude i poseban učionski odlomak, tim bi trebalo na mjesto dvije da budu zavedene tri mješovite učionice. Občinski odlomak od Potomlja imao bi kao što i sada ima učionicu u središtu sela istoga imena. Za občinski odlomak, kako stanovnici onoga odlomka pitaju, imali bi mješovitu

učionicu sa sjedištem u Oskorušno. Trebalo bi još ustanoviti treću mješovitu učionicu za občinski odlomak od Prizdrine sa sjedištem u Županjeselu.

C.K. Kotarsko Učionsko Vieće na temelju ovih razmatranja i pošto nije više prilike, radi oskudice pomješća, da se u Zagradi, gdje je bila do sada smjesti učionica u svojoj sjednici od 15 listopada t.g. uvaživši pridruženu molbu stanovnika občinskog odlomka od Oskorušna zaključilo je, da se predloži Tome Uzvišenom C.K. Pok. Uč. Vieću, da uoblasti, da se učionica, koja je bila u selu Zagradi, smjesti za sada u selu Oskorušno, gdje se nalazi i cielishodno pomješće, kako se to vidi iz pridružene ponude. Ovo je Vieće u istoj sjednici uzelo u pretres i pomenutu ponudu glavarara onoga sela Andrije Zibilića, te je zaključilo, da se predloži Tome Uzvišenome C.K. Pokrajinskom Učionskom Vieću, da ponuda bude prihvaćena, te uoblašteno ovo vieće da sklopi dotičnu najmovnu pogodbu uz sljedeće uvjete:

- da trajanje pogodbe bude od 6 godina počam od dana kada će biti redovito predane školskoj upravi unajmljene prostorije;*
- da najmovina bude od godišnjih firinta 100;*
- da kućovlastnik obali ošit nalazeći se u prvom katu, te da stube budu prenesene s dvora, te u obće, da školska dvorana i stan za učiteljicu bude prikladnim načinom uredjeno;*
- da najmodavatelj imade predati prostorije uredjene u onaj dan koji će za to biti odredjen u pogodbi i za svaki dan zakašnjenja, da bude dužan platiti globu od 2 fior.*
- da na svrhu školska uprava bude slobodna odustati od pogodbe u koje mu drago doba".²*

U korist otvora škole u Oskorušnom oglašila se i Općina Kuna podržavajući stanovnike njihovog odlomka, ali i pružajući neke druge podatke: "...Sa zdravstvenog pogleda nemože položaj biti bolji jer nema močvara i bara, niti druge nečistoće koja bi mogla škoditi za radnju. Pučanstvo po popisu 1890 u pojedinim odlomcima: u Kuni 482, Oskorušnu 488, Prizdrini 452, Potomje 485, Pijavičino 380, Osobjava 254 i Podobuče 163 stanovnika..."

² ASC Korčula – Lastovo, arhivska kutija Oskorušno.

1899. (6. 2.) Podastire se C.K. Kotarskom učionskom Vijeću u Korčuli da se učiona koristi za ples. *"Prikazao se je svojevoljno Nikola Orhanović Baldov iz Oskorušna, te je učinio slijedeću dojavu:*

*Ima nekoliko puta, da se u školskim prostorijama priređuju plesovi, a to dozvolom i upravom Mata Vidoša pok. Luke predsjednika mjesnoga učionskoga Vijeća. Narod nije zadovoljan da se tako zlo upotrebljuju školske prostorije i da se kvari pokućstvo i učila. Kao glavar arambaša ja sam zabranio ples koji je bio započeo na dan sv. Vlaha, te se tako ples razmetnuo. Toliko dojavljam školskoj Vlasti na znanje te da se za daljno zlo upotrebiva školskih prostorija".*³

Na ovaj se dopis očituje kotarski nadzornik Pjerotić: *"...Zamjera se tome vijeću što je upotrebilo pomješće na način, koji se protivi njihovoj svrsi, te se pozivlje da pruži potrebito razjašnjenje, a za slučajne štete jamčiti će krivac. Pozvaće učiteljicu na zapisnik, da izjavi ko joj je dopustio da se u školskim prostorijama drži ples, te će je opomenuti na § 29 školskog nastavnog reda..."*.

A 20. 11. 1899. zabrana održavanja plesa u školskim prostorijama revoltirala je nekolicinu, od kojih je jedan pokušao podmetnuti požar. O tome je stigla prijava na koju se odgovara: *"Čast mi je ustupiti Tomu C.K. kotarskomu Poglavarstvu optužbu predsjednika mjesnog učionskog Vijeća u Oskorušnu Mata Vidoša proti Gašparu Jurišiću Maća Antunovu radi smetanja javnoga mira u noći i radi pokušaja paleža zgrade one pučke škole u noćno doba dne 20 o.m. za vrijeme bolovanja učiteljice Marije Sodorgne"*⁴ uz poziv da bude proti istome podnesena sudbena optužba, da bude krivac po zakonu kažnjen – Pjerotić".

Neven Fazinić

³ ASC Korčula – Lastovo, arhivska kutija Oskorušno.

⁴ ASC Korčula – Lastovo, arhivska kutija Oskorušno. *"...kako što je javilo Ugledno Mjestno Vijeće da je ovomjestna učiteljica bila obolila od groznice, te bila nesposobna za vršiti svoje dužnosti od dana 11-11 do 23-11, jer bila pod paskom lječnikovoj..."*.

STARI HRAST

Tko god je u Kunu ikad došao,
Selo loze, slikara i vina,
Ispod njegove je krošnje prošao,
Što se vidi iz daljina.

Da, to je on – jedan stari hrast,
Svjedok davno minulih vremena,
Od starosti nagnut kao da će past',
A njegova danas sve je manja sjena.

Od kada je to – tko to može znati?
Ni najstariji toga sjetit' se ne mogu
Tek znaju da će jedne uvijek dočekati,
A ispratiti druge na putu prema Bogu.

Od nedaća brojnih sav je u ranama,
Al' još uvijek svakog ljeta lista,
Tiho tugujuć` za izgubljenim granama,
U društvu don Mata, velikana kista.

Prisjećam se mladosti, daleke i krasne,
Pod njegovom smo krošnjom odrastali
I gledajuć' zvijezde daleke i jasne,
Tu smo prve dječje poljupce mi krali.

Kad ga jučer vidjeh, srce me zazeblo:
Sve je manje lišća što skriva mu rane
I nekako šuplje zvoni moćno deblo
To stari hrast broji svoje zadnje dane.

Josip Lušić

*Na sjevernoj strani poluotoka Pelješca u blizini Trpnja, nalazi se **Divna** uvala, plaža koja se tako zove. Samo ime sve o njoj govori.*

2015. godine žene Trpnja osnovale su klapu i nazvale je tim imenom. Stručnim radom gospodin Ivan Salečić oformio je jednu kvalitetnu grupu koja je za kratko vrijeme već bila tražena i sposobna za nastupe.

Zanimljivo je da klapa Divna ima nekoliko žena iz Trpnja, a većina njih je iz drugih mjesta naše Župe. Dvije su rođene u Kuni, a čak četiri su iz Oskorušna.

Za svoje nastupe trebale su imati prikladnu nošnju. Potražile su pomoć kod radnica „Kamenskog „ iz Zagreba. One su baš u to vrijeme bile u krizi s raspadom svoje tvornice. Tu ponudu iz Trpnja primile su s velikom radošću. Kada su došle u Trpanj ugovoriti rad, bile su primljene kao najdraži gost. Dirnute takvim prijemom, obećale su da će im se jednog dana odužiti. I nisu obećanje zaboravile!

Predsjednica Republike Hrvatske gospođa Kolinda Grabar Kitarović radnicama „Kamenskog“ je darovala industrijsko glačalo. Radnice „Kamenskog“ su odlučile da primopredaja industrijskog glačala bude prigoda da klapa „Divna“ uveliča taj događaj svojom pjesmom. U siječnju 2016. klapa je veselo sa svojim gradonačelnikom Jakšom Frankovićem otputovala u Zagreb. Bile su nazočne primopredaji i zapjevale su dvije pjesme tako dobro da je gospođa Kolinda zaželjela još jednu .

Fotografija im je draga uspomena na taj dan.

Dobro je činiti dobro!!!

Koncert božićnih pjesama

Svetkovinu Bogojavljenja 6. siječnja proslavili smo u Župi u samostanskoj crkvi Gospe Delorite sa sv. misom u 9 sati. Vrijeme tmurno, bez kiše, prohladno vani, a u samoj crkvi hladno i zima se uvlači u crkvu - grize za ruke. Vjernika malo- proređe u klupama.

Danas je u Hrvatskoj, nakon osamostaljenja od komunističke Jugoslavije 1990-te godine, neradni dan pa su danas mnogi članovi orkestra limene Hrvatske glazbe iz Potomja nakon sv. mise održali koncert božićnih pjesama. Orkestar broji oko 35 članova. Koncert je bio ugodan, a trajao je oko pola sata. Na kraju je voditeljica zahvalila vjernicima i pozvala djecu i mlade da se uključe u orkestar. Župnik je zahvalio Hrvatskoj glazbi iz Potomja i podržao djecu i mlade da se potrude oko glazbe i uključe se u orkestar, jer glazba oplemenjuje duh i srce. Nakon svega našli smo se u samostanskom hodniku na prijateljskom druženju i čašici razgovora.

J. V.

Revna ministrantica

U malom zboru ministranata u župi Velike Gospe u Kuni sudjeluje i Marija Medović.

Ove godine započela je pohađati prvi razred osnovne škole u Kuni. Odmah se uključila u ministrantski zbor. Vrlo je revna i prema dobi vrlo sabrana kod ministriranja. Čita redovito Mali Koncil i šalje svoje radove, te je nedavno dobila i nagradu Malog Koncila. Sve je to i plod lijepog odgoja pobožne bake

Renke i djeda Iva. Roditelji Ivana i Edo praktični su vjernici i angažirani, a Ivana vrlo rado čita Riječ Božju na svetoj misi. Mala Marija živi u takvoj duhovnoj obiteljskoj sredini što se odražava i na njen duhovni životni razvoj. Bez roditeljske potpore i to praktične u duhovnom životu djeca ne mogu rasti u vjeri i plemenitosti.

fra Josip Vidas

Literatno veče pjesnika amatera

Na blagdan Sveta tri kralja 06.01.2016. u Kuni, održano je literarna večer pjesnika amatera. Uz Nena Borovinu koji nas je počastio pjesmama našeg dragog pokojnog Vlatka Škurle, bilo je zanimljivo poslušati stihove naših pjesnika. Osim domaćina, večer su uljepšali i pjesnici iz Orebića, Potomja, Vignja. Čitali smo i pjesme naših sumještana koji više ne žive tu ili su nas zauvijek napustili.

Pregrišt lijepih stihova; ljubavnih, domoljubnih, duhovnih, ispunjali su toplinom to prohladne siječanjske večeri. Ovaj susret pjesnika amatera održan je po drugi put te su se svi prisutni složili da bismo trebali nastaviti tu tradiciju na radost svih koji vole pisanu riječ kao i onih koji nas vole slušati.

Na samom kraju, uz pjesmu i ples, prodavala se lutrija i tako smo uz ugodno druženje privedi kraju tu nezaboravnu večer.

Zahvaljujem se organizatorima, a posebno neumornoj teti Nini jer su nam sve ovo omogućili.

Mira Orlić

Rođen sam tu

*Ja sam rođen na pelješkom kršu
U Potomju podno brda sv. Tome
Probudila je u život u meni tišina
Poput dalekih zvona što zvone.*

*Za moj kraj vezana je loza
Jer što drugo može dati ovaj kamen škrti
Od davnina ona je s čovjekom tu
Da skupa s njim daje i trpi.*

*I to more, svi ti modri vali
Kakav im još pokloniti stih
Ponosan sam ako niste znali
Jer rođen sam tu pokraj njih.*

*A maslina, oduvjek je simbol mira
I bijeli golub s njom dio su ljepote
To samo Bog može dati, to se ne bira
A ja sam sretan što te ovdje živim živote.*

Danijel Žanetić

NAŠI KRIŽI

Digo pogledan- križ! Križ na brigu, križ na torcu, križ na mrkenti, križ u poju. Samo križi. Ka se probudim križan se. Ka jiden križ, ka vidin što neprilično križ. Ka sritnen koga od nešesta, križ. Križ ka čujen, križ ka se sjetin, križ ka zaboravin. Križ kad di partin. Kad ležen križ. Križ, i jopet križ.

Pripričit ću te Pelisce s jedne na drugu bandu. Dosta mi je mojih iden za tvojim križima

Partivan s Maloga Mora. Koda hoće primit me u krilo stoji na vidikovcu ,veliki lipi ko lir bili križ. Novo je to dilo . Znak! Ili spomen ! Možda i jedno i drugo.Ili da se sjetiš da nisi sam na ovemu bilomu svitu. Da osin jis i pit potrebito je još ništo, ništo za dušu. Pa ko voli neka izvoli. Neka uzme i zagri, a ko ne , neka misli da može brez njega. Nemožeš sudi o čoviku. Sloboda je vilika rič. Stvoreni smo slobodni. Moš virovat, moš ne virovat. Ma križ stoji. Bili se. Vidi!

Zeleno brdo i gole pole pridamnon . Uzdižu se u visine. Hoću se popet gori! Šiban puten koji bi mogo romane pisa koliko ga je noga pasalo . Nikad stari put, sa je ko novi, auta ga gutaju. Križ me gleda, prati! Prišin uzbrdo!

Diću nego na križ . Za vrime drugoga rata tu je ubijena jedna mlada divojka. Držali su je ko taoca, doveli ode i bum!Svršeno! Lipe mladosti nestalo.Nemoš ne misli što je sve puten pritrpila . Kako veliko zlo je rat!Kako je život ko tanka nit! Kako ka pasaješ oda moraš bi sritan što živeš u slobodi, što si živ. Kurin naprid!

Obnovjeni lipi križ u borima. Godine govoru da je još otprije bijo tu , samo su ga sa šustali. Neka se vidi da narod svoje poštuje. Godine govoru da su i prija judi virovali.. Deboto stotinu godina je pasalo otku su ga podigli. U čast čega ,oli muke koje? Ne stoju križi brez veze. Ako ništa i ne piše na njima govoru. Ako ništa činu ti : sjeti se čoviče da si prolazan i grišan. Da je za tvoje otkupjenje život svoj na kižu Isus do!

Krstin se , iden daje, nistrmo kroz selo što se pridamnon proteglo. Odovle, na ovemu dilu puta lipo se vidi kako prid selon dvi crkve ležu. Blago selu s ovakin crkvama. Pripričiću! Pasaću momi crkvu, brzin korakon, u priši, koda hoću pobigni od križa, o sebe!

Evo me pod križen. Malo je zbande, zaklanja ga hras. Ka su ga podigli bijo je kolo njega goli brig, dobro se vidijo. Sa ovako sklonjen koda govori da ga i nemoraš vidi ako nećeš. Nemoraš gleda , ma ka pogledaš, vidiš da ništo piše. Bilo je potrebito da se zapiše, za što smo stvoreni. Za što smo poslani u svit. Zašto smo došli na svit! Vršin li ja to svoje sveto poslanje? Poslanje koje mi je od Boga dano! Tribalo bi dubita i sa sobon čini računicu. Ne sada . Ne danas.

Račune će triba prida ,znan, ma ne danas. Danas mi se neda, danas neman vrimenta.. Nije još moja ura!!

Brzan! Grabin ! Žvelto naprid kurin!

U srid poja na torcu- križ. Govoru tuje mazga jednu slugu putezala. Ruvinala je i tu je sluga dušu pustila. Neznaš nikad kaćeš i kako partit. Jadna sluga, došla za rabotat, a tako skončala. Partila od mazge, deboto bi se nasmiyo da neznaš daje onda bila mazga ko sa auto. Sa se od auta partiva i to kako lako i kako često! Trčin, daje. Nevaja misli o grubin stvarima. Jopet, ona sluga kako se zvala okle je bila, Dije zakopana. Niko mi nezna rit. Znaju samo da je bila sluga.

Vaja daje. Život kuri ne čeka.

Velik križ stoji na raskrižju puta. Raskrilio krake koda hoće zagrlit selo. Gleda pravo na Svetoga Tomu . Toma ozgara , križ ozdon. Selo miruje, koda mu se ništa nemože, počiva u svetosti, zagrljaju Tome i križa. Lipo bi bilo osta u krilu svetosti i spokoja. Ma ka se obrneš nase križ gleda i na drugu bandu na svetoga Petra. Vaja se sris š njin .Hoće li ti otvori vrta ? Hoće li te pusti unutra? Vaja učini skonto! Prida računicu! Što se javjaš ka te ostamo ne zovu , rekla bi jedna moja draga susida. Ura bije. Duramo ! Duramo!

Noge grabu! Kurin naprid!

Moran pasa kros tuneo. Iden baci pogled. Iden stimat kako će vrime. Iden se ogrija na ta tri sunca što tamo udaraju :jedan ozgara s neba, drugi ozdon s mora i treći što dolazi od pola. Vruće je da nemože bi vrućije. Niko bi reko ko... ajme! Ne o temu! Iden doli.

Nistrmo je. Survalo se brdo u more!

Buba more o mrkentu. Pina se razliva po polama. Huče, zavlači se u borove, brontula, priti. Poliva križ. Tu je doli u lokanu na mrkenti di izvire živa voda u more, jedna sluga došla pra vunu. Noga jon se sklizla , utopila se. Ku je tu došla vunu prat? Ko to više uopće vunu pere!Muka mi je i čut da vode nije imala. Sa odvrneš pipu i vode koliko ti duša hoće. Moš se bliha koliko te voja! Kako su se vrimenta prominila. Jadna sluga. Kako se zvala ,koliko je godina imala . Okle je bila. Jeli koga svoga imala? Ništa- se nezna samo križ i daje bila sluga!

Sa ka sa pasala s jedne bande na drugu, oli s Maloga na Veliko more i tegla samo ove nike križe,a virujete mi bilo jih je još s moje live i desne bande, mene su tegli baš ovi križi, jer su mi svi imali što rit. I svi , baš svi ko da su zame bili stavjeni. Veliki lipi križi koji me posjećaju na moj križ. Samo moj!Oni koji nosin u srcu. Križ moga spasenja!

Rina Tomelić

PEPELNICA

S pepelom, pepeljanjem započinje naša priprema i očekivanje Uskrsa.

Pepeo simbol prolaznosti, ništavila na prvi dan korizme??!! Kakva je to smislenost za otajstvo Uskrsa?

Znamo da svi smo mi prolaznici na toj zemlji, dani su nam izbrojeni, a većina njih je muka i teret. Ipak želimo živjeti, makar taj život nije uvijek sreća.

Pepeo za Uskrs!? To je Isusova pedagogija. Osvijestimo svoj položaj i življenje od rođenja do smrti.

Dane mladosti bi mnogi željeli produžiti , ali kad to vrijeme prođe i dođu dani napora, rada , trpljenja,

Starosti , onda zraka Uskrsnuća olakšava sve tegobe.

U pepelu našeg života stoji najprije križ, a potom Uskrsnuće.

Isus je prošao na zemlji sve što i mi već živimo, ali je križem završio.

Umiranjem na križu bilo je za naše dobro, da Nebeski Otac primi tu žrtvu Isusove ljubavi kao zadovoljštinu za naše zloće.

Pepeo će postati naša tijela, ali duša, stvorena na sliku Božju ima u budućnosti dar Uskrsnuća.

Našoj ograničenosti to nije lako shvatiti, ali ljubeći Boga i vjerujući mu s radošću živimo čekajući tu budućnost. Znamo da je On to doživio i da će to biti Njegova nagrada svoj Njegovoj braći koja slušaju Njegov glas.

Vjerujem u uskrnuće tijela i život vječni ! Amen

I.V.

ČEKAJUĆI USKRS

Procvao je stari badem
okitio grane ružičastim cvatom,
a ispod njega
iz bujne trave izvirile mirisne ljubičice
dozivajući Uskrs i proljeće.

Uskrs!
Besmrtna poruka
života ,ljubavi i mira.

A naša prelijepa planeta
zatrovana ljudskom pohlepom,
izdajama i ratovima
gorka je ostavština
za naraštaje koji dolaze.

Rat ili mir?
Dobro ili zlo?
Kuda idemo?
Gdje je putokaz?

Uskrsnuće je Isusov znak,
putokaz nade i vjere,
putokaz u jedinom pravom smjeru.

I mi mu vjerujemo
sa zahvalnošću.

Štefica Jakir

MOLITVA, SJEĆANJA, NADANJA I JECAJ

Bože hvala ti što si nam poklonio ovako lijepu Župu, i Bože obdari nas providnosti da više ne zanemarujemo ono što si nam velikodušno darovao.

Prošlost nas ovdje nije njegovala. Trećinu smo davali gospodarima, mjesecima gradili Grad, uz trud, znoj i muku. Bolest vinove loze, naše hraniteljice, život je pretvorila u gladni bezdan, tjerajući naše djedove na rad u „ Ameriku „. Zatim se na ovih prostorima mijenjaju razne države i razne ideologije. Nijedna nije bila zaštitnica sela. Kada bi se pružila prilika i mogućnosti, školovana su djeca, a školovana djeca više se nisu vraćala roditeljskim kućama. Djece se sve manje rađalo, kao da smo se bojali života, pa je stanovništvo sve više starjelo, a sela postajala sve manja.

Napokon smo izborili državnu samostalnost. U jednom razdoblju, otvorio se prozor nade. Bilo je to vrijeme, kojeg nismo bili dovoljno svjesni. Čuvena vina dobro se prodaju, izazovno priobalje mami turiste, a krasni krajobrazi oduševljavaju namjernike. Sve nam je išlo na ruku. Mladost se vraćala i ostajala u selima. Nažalost, tada smo prvo upropastili zadružne vinarije, zatim smo pomalo narušavali izgled priobalja, naravno time i krajobraza.

Zadruga su bile nosioci sveopćeg progressa, zajedništva i društvene razboritosti. Njih su organizirali i gradili naši očevi i djedovi, veliki vizionari. Krivci naših nedaća ostaju iza nas, a krivci naših sadašnjih nedaća postajemo mi sami. Koji je tome razlog? Složeno je to pitanje i na njega je u ovako kratkom osvrtu nemoguće odgovoriti. Navest ću samo kratke natuknice: Uvijek je glavni razlog neznanje, zatim je to potrošenost ljudskog resursa, pa i opća svjetska kriza, te niz drugih stvari.

Jedan poznati vinar mi je rekao: Mi nismo svjesni da su ovo „ Bogom dani prostori „ ,ovo je mala „ Hrvatska Provansa „.

Slažem se s njegovim razmišljanjem, nadajući se da ovo Bogom dano, nećemo prepustiti možda nekom drugom.

Naše Pelješke prostore demografski osiromašene, kao posljedica teških smrtnih bolesti, gladovanja, ili iseljavanja, uvijek su kroz povijest napućivali stanovnici s kopna, što se vidi po našim prezimenima. Ti svježiji demografski valovi održavali su život.

Ovog puta postoji neizvjesnost oko toga, odakle će nadopuna naroda doći?

Nadati se našem narodu.

Kitica pjesme, Croatia iz duše te ljubim, kaže:
Još se sićam onih riči
što mi uvijek priča čača
nemoj sine nikud ići
tvoj je kamen, maslina i drača
izaziva suzu u oku, a domovinska i naša stvarnost izaziva zabrinutost i jecaj.
Treba nam Uskrs!

Ivo Santica

Dr. Savka Dapčević Kučar u Kuni – Otkrivanje spomenika Celestinu Medoviću

U Kuni je 5. kolovoza 1970 boravila tada Predsjednica Centralnog Komiteta Saveza komunista Hrvatske dr. Savka Dapčević Kučar. Do posjeta je došlo, kada je dio svog godišnjeg odmora koristila kod svojih prijatelja obitelji Andrije Cibilića u Mokalu. Budući se daleko ranije iz izbjeglištva u El Shatu poznavala s Matom Cibilićem, tadašnjim upraviteljem Poljoprivredne zadruge „Dingač“ Potomje, on je skupa s njenim suprugom doveo u Kunu, da vidi kolekciju slika našeg poznatog slikara Mata Celestina Medovića. S dogovorom ljudi iz društveno političkih organizacija Kune, glavni organizator posjeta bio je tajnik Mjesne zajednice Slavko Vodopić, koji je preko Andrije i Mata Cibilića dogovorio i pripremio posjet.

Gore navedenog dana u Kuni na Pjaci u popodnevним satima bio je doček u kojem su kao domaćini bili: sekretar mjesne organizacije Saveza komunista Baldo Hilić, predsjednik Mjesne zajednice Dobroslav Tomelić, te tajnik Slavko Vodopić, tajnik Socijalističkog saveza Anto Ostoja i ja kao tajnik Hrvatske čitaonice i predstavnik omladine. Nakon pozdravljanja, gošći je uručen buket cvijeća, a predala ga je tada mlada učenica Ljiljana, kćerka Slavka Vodopića. Zatim smo svi skupa otišli u čitaonicu vidjeti već odavno izrađen gipsani – sadreni spomenik Celestinu Medoviću, a koji je izradio naš slavni kipar Ivan Meštrović, još davne 1955. godine. Poslije toga otišli smo vidjeti kolekciju slika našeg poznatog slikara, a koja se nalazila u kući njegovog pranećaka Nikole Medovića i njegove supruge Đine, koji su nas lijepo primili i počastili. Gosti su bili oduševljeni viđenim, a na kraju posjeta uz kavu, Slavko Vodopić je gošći uručio pismo u kojem je bilo naznačeno da tadašnje Republičko vijeće, Fond za kulturu i Matica Hrvatska financijski učestvuju u otkrivanju spomenika. Dr. Savka primivši

pismo, sa zadovoljstvom je obećala da će poraditi na tome, što se kasnije i ostvarilo. Odbor za otkrivanje spomenika dobio je oko milijun dinara donacije od Republičkih institucija. Nakon zakuske goste smo ispratili, te su zadovoljni napustili Kunu.

U drugom dijelu ovog mog pisanja, opisao bih što kraće, same pripreme i otkriće spomenika, za one čitatelje koji znaju vrlo malo ili ništa o tome. Kipar Ivan Meštrović nije uzeo nikakav honorar za izradu spomenika. Do Zagreba iz Amerike prijevoz su financirali neki naši iseljenici „Amerikanci“. Odljev spomenika u broncu izvršen je u Zagrebu tek 1962. godine pod vodstvom našeg kipara Frana Kršinića, a svečanost otkrivanja trajala je dva dana i to 4. i 5. rujna 1971. u Kuni. Sadreni – gipsani spomenik, nekoliko godina se nalazio u Hrvatskoj čitaonici, a poslije je prebačen u Samostan crkve Delorite gdje se i danas nalazi.

Prvog dana proslave 4. rujna 1971. bila su uglavnom samo predavanja u Domu kulture, gdje su govorili i domaćini i gosti. Slavko Vodopić kao predsjednik Odbora za proslavu prvi je govorio, zatim prof. Vera Kružić Uchitel, povjesničarka umjetnosti, pa akademik Cvito Fisković u ime JAZU, prof. Pero Portolan u ime Matice hrvatske. Na slikarevoj kući spomen ploču je otkrio prof. Miljenko Foretić u ime Matice hrvatske ogranak Dubrovnik. Također je obavljen posjet grobu našeg slikara i položeni vijenci.

Sutradan otkriće spomenika bilo je veličanstveno. U nazočnosti oko tri tisuće posjetitelja spomenik je u jutarnjim satima otkrio Eugen Vrkić kao član Odbora, a posebni gosti na svečanosti bili su: akademik Petar Šegedin i Milan Prelog, te rektor i akademik Zagrebačkog sveučilišta prof. Ivan Supek. Bilo je tu još mnogo poznatih osoba iz društveno političkih organizacija Dubrovnika, Pelješca i šire. Proslavu su uveličali VIS „Batali“ iz Splita i Vice Vukov te Hrvatske glazbe Dubrovnik, Zaton i Potomje, „Gusar“ iz Komina koji je s NK „Ratom“ odigrao prijateljsku nogometnu utakmicu, a rezultat je bio 3:3. Misu za pokojnikovu dušu služio je dr. Frane Franić, splitsko – makarski biskup, a svirala je i naša himna „Lijepa naša domovino“. Ovaj događaj je u medijima tada doživio veliki publicitet, to je bilo doba „Hrvatskog proljeća“.

Pišući o ova dva događaja, a koja su se dogodila gotovo prije više od 45 godina, koja sam dosta skratio, a sigurno i nešto zaboravio, vas poštovani čitatelji koji ste nazočili otkrivanju spomenika, želio sam vratiti u ne baš tako davnu prošlost da obnovite sjećanja, a ostale, pogotovo mlade, upoznati o jednom veoma važnom događaju onoga vremena.

Vojko Hilić

ANEGDOTE NAŠIH POVRATNIKA IZ AMERIKE

Kao i mnogi drugi koji su napustili rodnu grudu u mladim danima, tako je i Ivan Kačić poželio se vratiti u zavičaj. Nakon 40 godina od kada je otišao očekivao je velike promjene. Ali ostao je začuđen da u njihovoj mlinici za masline još uvijek je u uporabi ujarica koju je on ostavio.

Mato Medović je došao u posjet svojoj Kuni. Nije mu bila namjera vratiti se. Međutim, stigao je u mjesto upravo na dan otkrića spomenika Matu Celestinu Medoviću. Pričao je da se nije mogao snaći, sebi objasniti gdje je došao. Brda su ista, polje je jednako, ali ljudi i auta na svakome kantunu. Sigurno je našao osobu koja mu je objasnila ono što sam nije mogao razumjeti.

Iza II. svjetskog rata iseljenici su pomagali svoju rodbinu u domovini. Naš poznati misionar otac Leonardo Rusković isto je tako želio pomoći svojim u Pijavičinu. Između paketa koje im je poslao dobili su jedan koji su dobro upamtili. Bila su u paketu dva franjevačka habita. Oni su lijepo od njih sašili sebi odijela.

Toni Kulišić je imao tetu u Dubrovniku, zapravo živjela je u Sustjepanu. On je bio čest gost njene kuće. U blizini je bila kapela sv. Ante. Kad se vratio iz Sydneya i navratio u tete nikako nije vjerovao da kapela nije na onome mjestu gdje je ranije bila. Posumnjao je u svoje pamćenje. Kad je tu svoju sumnju rekao ljudima koji su tu živjeli, oni su mu objasnili kako je radi ceste koja je građena crkvice cjelovito premještena na drugo mjesto.

Poznatiji u svijetu više nego u rodnom kraju, Jozo Tomašević, čovjek obrazovan i cijenjen, nije bio u prošlom vremenu slobodan vratiti se u rodni kraj. Njegovo pisanje o povijesti II. svjetskog rata bila mu je „plaća“ da se ne smije pojaviti na Pelješac. Priča gospodin Veselić da ga je poznavao i budući da ljetuje u Dubi često prolazi kroz Košarni Dol, Jozovo rodno mjesto. Kad je to ispričao, Tomašević se rasplakao.

Kad se normalizirala poštanska služba iza II. svjetskog rata, moglo se dopisivati s rodbinom u stranim zemljama. Kruno Barčević je počeo pismo bratu Martinu: „Dragi Mate, ako si partizan...” Poznavajući Martina, čiji sin je bio u logoru od 1945. godine, sumnjam da je Kruno dobio odgovor iz Hrvatske.

Nina Vodopić

SLANA TORTA

SASTOJCI:

- 10 palačinki
- 30 dag špinata
- 40 dag mladoga sira
- 20 dag ribanoga sira ementalera
- 2 dl kiselog vrhnja
- 3 jaja i 1 žumanjak

Ispecite palačinke u tavi veličine kalupa torte.

Špinat očistite i kratko ga prokuhajte. Kuhani špinat dobro ocijedite i isjeckajte na sitno. U špinat dodajte 1 jaje, dio vrhnja i po malo od oba sira. Posolite po ukusu.

Pripremite i nadjev od sira. Pomiješajte sireve, dodajte jaja, vrhnje, sol i izmiješajte.

U kalup za tortu složite palačinke tako da prve četiri premažete nadjevom od sira, sljedeće tri nadjevom od špinata, a preostale opet nadjevom od sira. Gornju premažite žumanjkom s malo vrhnja. Tortu zapecite u pećnici. Poslužite je toplu kao prilog pečenju ili nekom drugom mesnom jelu.

Prema želji, možete je nadjenuti i samo sirom ili zeljem.

U slast!!!

Anita Ostoja

DOBROTVORI ZVONA DELORITE

Marica Slišković, Vinarija Kuna, Marija Vrkatić, Žana i Vjeko Violić, Franica Sinković, Gašpar Harlović, Marija Jurović, Zore Žutanović, Jele Brčić, Milka Franulović, Lucija Palihnić, Franica Špaleta, Nada Šestanović, Marija i Jelica Brčić, Mira Cibilić, Marija Jerković, Nada Ucović, Marija Sladonić, Neda Žitković, Darinka Mikulić, Antonija Vuković.

Na blagdan Gospe Delorite popodnevna sv. misa služit će se za dobrotvore samostana i lista *Zvona Delorite*.

JESENSKA NOĆ

Hladnoća. Umorno lišće pada s ogoljenih grana. Tužni zvukovi. Dan je kratak. Ljudi su bezvoljni. Noći zastrašujuće. Zvuci znaju biti okrutni, a ponekad se ne čuje ništa, što stvara samo još veću napetost. Najgore je kad nebom grmi, a tad ni dvostruko prozorsko staklo ne pomaže. Kiše neumorno zalijevaju polja, rade štetu te bude sjetu u ljudima.

I ova jesen, opet tako čudna i neopisiva. Ponekad su dani ugodni i topli, a onda noći neugodne i hladne. Nedefinirani zvuci ne daju nikome spavati. Čujem čagljeve ispod prozora kako pjevaju svoju tmurnu pjesmu. Bijesni gromovi dižu sve iz kreveta. Zemlja podrhtava. Zaspiti je teško, glavom mi prolaze crne misli. Kako zaspiti? Onaj dunjin listić što sam ga do jučer gledao sa svoga prozora... nestao je. Jesenski ga vihor digao s grane i otpuhao. Eno ga! Vidim ga u lokvi hladne vode. Čeka, drhti, izdiše. Bespomoćni smo. Ove će noći sve lišće skončati. Vidim u daljini kako jedna hrpa otpalog lišća stvara ljudsku figuru. Podsjeća me na nekog snažnog i lukavog junaka koji će zadati posljednji udarac vjetrovitom neprijatelju. A ova jesenska noć ne prestaje lediti krv u žilama. Najgori mi krikovi i jauci prodiru sve jače do mojih misli. Što ću učiniti sa sobom? Opet me strah...

Ova jesenska noć, neopisiva tuga i samoća. Strašno je, ali ne dam joj se. Konačno tonem u san. Usnuh divan san o jednoj noći u kojoj vidjeh sjajnu zvijezdu kako udara tamni i tmurni oblak koji je pokušao ukrasti moju želju za boljim jutrom. Uspjela je! Jutros se probudih nasmijan, a dunjin listić u lokvi i dalje je pun boja, pun života.

Bori li se on to za novi dan, za novo svitanje?

Milo Orhanović, 8.r.OŠ „Kuna“

Milo Orhanović sudjelovao je s literarnim radom „Jesenska noć“ na županijskoj Smotri LiDraNo 2016. u kategoriji Literarni izraz. Smotra je održana 1. ožujka 2016. u Dubrovniku, u Kazalištu Marina Držića.

Na županijskoj Smotri LiDraNo 2016. sudjelovao je i Marin Market, učenik 6. razreda OŠ „Kuna“, u kategoriji Pojedinačni scenski nastup – kazivanje poezije. Marin je uspješno kazivao stihove satirične basne u stihovima „Žabe traže kralja“ Ivane Brlić – Mažuranić. Učenici su i ove godine tako pokazali svoje umijeće stvaranja i ljubavi prema pisanoj riječi te nastupanja na sceni, otkrivajući i promišljajući o temama koje ih zanimaju te im pobuđuju zanimanje, ali i sa željom da u čitatelju i gledatelju izazovu reakciju. Prema povratnim informacijama to su i uspjeti.

SUNCE

Po kiši se skitam
na oblacima snivam
ispod duge maštam.

Od Mjeseca i mraka
se skrivam.
Sunce, molim te, prati me u stopu
svojim svjetlom
dok lutam svijetom.

I ti me, prijatelju moj, ostavi
i zato se skrivah od Mjeseca i mraka,
i zato čekam novo jutro
i Sunce da mi se pridruži za stolom
i da mi bude u svakom koraku.

Baldo Violić, 7.r.OŠ „Kuna“

Baldo Violić sudjelovao je s pjesmom „Sunce“ na županijskoj Smotri LiDraNo 2016. godine. u kategoriji Literarni izraz. Smotra je održana 1. ožujka 2016. u Dubrovniku, u Kazalištu Marina Držića.

ŠALJIVA LJUBAVNA PJESMA

Mala moja oka plava
od tebe me boli glava.

Tvoje usne crvene
baš se čine medene.

Plava kosa kao lan
od tebe sam bolestan.

Želim biti pored tebe,
volim te više od sebe.

Ivano Lukač, 3.r.OŠ „Kuna“

PJESMA MOJOJ KITI

Ti si moja gruda snijega
s tobom uvijek pucam od smijeha.

Praviš nered, snažno laješ,
ali sve trpim zbog ljubavi
koju mi daješ.

Ti si moja ljubimica,
a poslije kupanja
mirišeš mi kao ljubičica.

Lucija Hilić, 3.r.OŠ „Kuna“

GLASILO ŽUPE UZNESENJA MARIJINA

20243 Kuna – tel/fax 020 742 444

Predstojnik (gvardijan) fra Josip Vidas 099 5902251

www.ofm-sv-jeronim.hr

e-mail redakcije:

zvonadelorite@gmail.com

Urednički odbor

Fra Josip Vidas

Nina Vodopić

Fotografije

Neven Fazinić

Božo Prnić

Tehnička obrada

Marina i Roko Palihnić

Izdaje

Župni ured Kuna – Pelješac

Tisak

Topgrafika, Velika Gorica

Za internu upotrebu, izlazi povremeno

Kuna 1956. — fotograf Nikola Sessa Korčula

Divlji kesten - *aesculus hippocastanum* L.

Glasilo župe Uznesenja Marijina
20243 Kuna - tel./fax 020/742 033
Izdaje: Župni ured Kuna - Pelješac
E-mail: zvonadelorite@gmail.com
Tisak: "*topgrafika*", Velika Gorica
Za internu uporabu, izlazi povremeno